

1902 nov. 23

A Bécsben tanuló magyarországi német főiskolások egyesületének felhívása a hazai német és az erdélyi szász öntudat megerősítése ügyében¹

Felhívás!

A magyar korona országai német főiskolái hallgatóinak bécsi egyesülete ma a következő felhívást küldte be hozzánk közzétételre:

Német honfitársak!

A nemzeti eszme mélyen áthatotta az európai népeket, minden szívben lobog a saját népiségéhez való szeretet és ragaszkodás lángja, néha világítva és melegítve, gyakran azonban perzselve és égetve, vad, féktelen szenvedéllyé felszítva. Magasra feltartják a nemzeti zászlót, mindenki, akinek ereiben ugyanolyan vér folyik, köréje sereglik, hatalmas sereget, áttörhetetlen bátyafalat alkotva, a nemzeti javak védelmére az ostromló ellenség ellen. Nem ritkán támadásra kerül a sor, és jaj akkor a gyengének, aki ellen a nemzeti fanatizmus éles, a nemzeti fegyvertárból előszedett fegyvereit fordítja: könyörtelenül leverik, vagy, ami még rosszabb, az ellenség magához ragadja, amikor is legmélyebb meggyőződését, mint valami elviselt ruhát, el kell vetnie magától. Hogy ez, sajnos, nagyon is gyakran így van, bizonyítják a legújabb idők eseményei.

Lassan, de határozottan nyomul előre a népi gondolat közöttünk, a magyar korona országainak németjei között is, lassanként a jámbor sváb is felemeli fejét, és büszkén ébred annak tudatára, hogy ő, bár szíve minden rostjával ragaszkodik honi rögéhez, kulturális és szellemi vonatkozásban mégis a nagy német nép egyik tagja. Ezeknek a megmozdulásoknak a visszaszorítása, a német öntudat ébredésének a magyar svábok és szászok szívében való elfojtása tudvalevőleg egyik fő célja a magyar sovínisztáknak. A német mozgalom vezetőit a legszigorúbban üldözik, mint állítólag az államra veszélyes egyéneket fogságra vetik őket, a nép előtt viszont összezavarják a hazaszeretet és nacionalizmus fogalmait, és hízgelésekkel próbálják lelkiismeretét behálózni. És mégis, tagadhatatlan tény, hogy a „lélekben és testben erős parasztelepes” szilárdan ragaszkodik saját népiségéhez, sőt mindinkább tudatára jut annak, hogy őt vérenek kötelei a német néppel kapcsolják össze. Nagymértékben áll ez a német egyetemeken tanuló német—magyar ifjakra, ami leginkább abból az igen örvendetes körülményből tűnik ki, hogy ennek a tanévnek az elején az „Egyesület” tagjainak száma az előző évvel szemben egyharmadával emelkedett. Félelem nélkül áll itt a derekas és mégis kicsiny sereg, készen arra, hogy bármikor bátran sikraszálljon meggyőződéséért, sőt, hogy azért jövőjét is feláldozza. Dicső és igen nehéz a feladat, amelyet magának választott, látszólag lehetetlen végrehajtani, ha csekély erőt és eszközeit tekintjük. Ezért hozzátok fordulunk, német honfitársaink, német férfiak és asszonyok, azzal a szívetekhez szóló kérésünkkel, hogy nekünk munkánkban a lehetőség szerint szellemileg vagy anyagilag segítsetek. Gyülekezzetek zászlónk köré: nemzetiségünket a hazában nagy veszély fenyegeti! Áldozatkész, tettekre kész segítsetekkel dacolni fogunk vele. Tartsunk össze okosan és megfontoltan, forduljunk népünk felé forró szeretettel és a győzelemnek végül is a miénknek *kell* lenni!

Hazafias német üdvözléttel

Lunz Viktor s. k.
mérnök-kandidátus, elnök,
Gerster F.X s. k.
joghallgató, első titkár

¹ A közlemény eredeti címe és lelohelye: *Aufruf*. Deutsches Tagblatt für Ungarn (Temesvár) 1902. nov. 23; 267. sz.